

נמ:

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תוספות רי"ד

[illegible]

שד"ה זו שמשנתי לך אכשפאנה סמך תיקוש. משמע בדבורה ממושגת איני יכול להקדים דאין כח להקדם לנצל כח המלוה שסיבא ממושגת בידו ותימה לדמרי' בסוף חיזהו נשך (ד"מ ע"ג):

וימי שחא זקל אגרי בימא וואמטיה
 לערנא כי אלמא הקיע המכר כמו
 שחא זקל זיה לזור ציט
 מעס שחא ממוסעמא בידו והקיע
 המכר כמו והזקל להעלות לו שער
 לערנא ויזל דחין וזי הקיעת כח אלמא
 זיה שחא סעור רב מרי שחא רנא
 לזיב לו דמי המכננאמא נקוס
 בעונד סוכים ולא רנא לזור
 בחיורו חס משוס ריבא ויזל רנא
 כדנייהס בעידנא קל דרנא רנא
 ומיחיב ליה מדי אלמא העיד סוכים
 וואמא וואל דלמר בפ' האומר משקלי
 עליו (וערך כה.) וסא הקידש משער
 הדר בו מעלה שער להקדש ופירא
 היכי דייר ציה אגרי במעלה קלא
 דמשמע שזמן השכירות יכול
 להקדישה ויזל דמא שיש לשכור אינו
 יכול להקדיש אלמא הוא והקדש
 שותפין לו וימכר בימא ויקח לו דמי
 שכירות ציט והומר להקדש אבל
 הכא מיירי שמקדיש כל השדה אף
 מזה שאינו יכול להקדיש עכשו אי
 נמי להקדש ממש היה חל על שדה
 הממושכנת אף קודם שמפדה והנה
 מיירי שאוסר בקום על המלוה
 להשפיענה דיכול להיות בקדשה
 ממושכנת אינו יכול לאוסרה בקום
 שחא על פי שיכול להקדיש^א במזמנה
 בערעין דיכול להקדיש יוסר ממה
 שיכול לאסור בקום וממלא כפי
 האל דפריך לעיל ומי איכא מידי
 דלחילוי השתא לא קדש ולקמיא קדש
 וימאי קשיא ליה דלמא חול
 להקדיש מעשה ידיה לאחר שהתגרש
 ממא שגא מנכסי מלוג שחורש למכור
 עכשו לנכסחאלקא או מחורש אלמא
 ודלא אע"פ שיכולה להקדיש מידי דהו
 לאמכר לא מוכל לאסור ועוד יכול
 להיות דלחילוי היתא מקדשת ידיה
 לשמים לגמרי לא היה לחול הקדש
 כמו על שדה משוס בדשעה חל ההקדש
 על גוף השדה בעודה נדרשת המלוה
 וממילא יקדשו הפירות כשלא נתקן
 מראשו חל ידיה אפי' הקדישו
 לשמים אלא נתפסו בהקדש ואפילו
 בעדד אמר רב דגופיה לא קדיש וצנן
 חורין מודו כי"ע ולכן אפי' הקדישו
 לגמרי אין להקדש לחול יותר מאוסר
 לגמרי בהקום שדה הממושכנת לו:

שדה זו שמשכנתי לך לכשאפנה ממך
 תיקדש דקדשה מתקוף לה רב שישא בריה
 דרב אידי מי דמי התם בידו לפדותה הכא
 אין בידה לגרש עצמה הא לא דמיא אלא
 לאומר לחבירו שדה זו שמשכנתי לך לעשר
 שנים לכשאפנה ממך תיקדש דקדשה
 מתקוף לה רב אידי מי דמי התם לעשר שנים
 מיהא בידו לפדותה הכא אין בידה לגרש
 עצמה לעולם אלא אמר רב אידי קונמות קא
 אמרת שאני קונמות דקדושת הגוף גניהו
 וכדרכא^א דאמר רבא הקדש חמץ^ב ושחרור
 מפיקעין מידי שיעבוד ונקדשו מהשתא אלמנה
 רבנן לשיעבודיה דבעל פי היכי דלא תיקדש
 מהשתא: **מתני'** ואילו מלאכות שהאשה
 עושה לבעלה מוחנת ואופה ומכבסת מבשלת
 ומניקה את בנה ימצעת לו המטה והעושה
 בצמר הכניסה לו שפחה אחת לא מוחנת ולא
 אופה ולא מכבסת ישתים אין מבשלת ואין
 מניקה את בנה שלש אין מצעת לו המטה
 ואין עושה בצמר ארבע יושבת בקתדרא רבי
 אליעזר אומר אפי' הכניסה לו מאה שפחות
 כופה לעשות בצמר שהבטלה מביאה לידי
 זימה רשב"ג אומר אף המדיר את אשת
 מלעשות מלאכה יוציא ויתן כתובה שהבטלה
 מביאה לידי שיעמום: **גמ'** מוחנת ס"ד אלא
 אימא ממחנת ואיבעית אימא בריחא דידא
 מתני' דלא כר' חייא רתני ר' חייא אינא אשה
 אלא ליופי אין אשה אלא לבנים ותני ר' חייא
 אין אשה אלא לתכשיטי אשה ותני ר' חייא
 הרוצה שיעדן את אשתו וליכשנה כלי
 פשתן הרוצה שילבין את בתו ואכילנה
 אפרוחים וישקנה חלב סמוך לפירקה:
 ומניקה את בנה: לימא מתניתין דלא
 כבית שמאי דתניא נדרה שלא להניק את
 בנה בש"א שוממת דר מפוי כה"א כופה
 ומניקתו: נתרשה אינו כופה ואם היה
 מבידה נותן לה שכרה וכופה ומניקתו מפני
 הסכנה אפי' תימא ב"ש והכא כמאי עסקינן
 כגון שנדרה היא וקיים לה הוא וקסברי ב"ש
 והוא נותן אצבע בין שיניה וב"ה סברי היא
 נתנה אצבע בין שיניה ונפלגו בכתובה בעלמא
 ועוד תניא בש"א אינה מניקה אלא מחוורתא
 מתניתין דלא כב"ש: אם היה מכירה:

עד

קוננות כאשרת ב'. וא"ת א"כ כל אדם יפקיע כל ממונו מבעל חובו על ידי קונסיס וי"ל דלאו דווקא שעבוד דבעל

אלמנה רבנן אלא ה"ג דאלמנה לשעבודא דב"ח כדמוכח בריש המדיר (לקמן ע.) דפרין וכוין דמשמע שיעבודא ע"י קיום אלא ודאי דאלמנה נמי לשעבודא דאשה וז"ל בפי' אלמנה בינמות (דף סו: יסג) לרבא קנייה מיחנה הא אלמנה רבנן לשעבודא דאשה וי"ל דדוקא בקנינות אלמנה שלא יפקיע חובו לרבא למתח' לשלם ולתקוע מדי שיעבוד והא דלמחר כהנבלום (דף ק"ג: ס. ג.) נעדינ' מילתא דאלמנה רבנן לשעבודא דבעל אע"ג דשחרור דמי להקדש סבירא ליה לרבא כפרק אלמנה ויבמות וידו עדיפא מדיה כיון דחליט פירות בחיים כדלמריק כהנבלום (לקמן דף ק"ג.) **הקדוש** השבין **ארבע** יושבת בבתדרא. אע"ג דבעלג' נמי אינה עושה מכל מלאכות וסבירא כמנשה מכל מ' הסוכר' כמנשה וזוהי נמי ארמי ופירו' דגמרא וזי' הכיניה' וז' ל' אינה עושה כלום: (סא:) אשת חבר טומאת ע' אשת ע' הארץ לא פריך טומאת ק"ד דדוקא הכא פריך דאחא לאש' אשקיר מלאכה: **תנן** רבי חייא א"א אשה א"א צו"פ. לא פליגי אלא אטימנות ואופרה ומיקרא לא גבה גמרא לא פליג דמשעי' דיהי' תחת ממונות: **כגון** גירדה היא יוסף מ"ה הוא. אשכרה הנהא הנהא לקמן הוא אומר שלא להניק והיא אומרת להניק שומעין לה מוסר' נערה ידדה וזי' הייא' הניק' יונק' למימר דאקרה הנהא יונקתה עליו כיון דמשעבדה ליה אין הנדר מל וישתח' פליגי דב"ש אינו כופה להניק פי' להשכיר מניקת וז"ה סביר' היא נחנה אצבע בין שיניה וכופה להניק ש

ושאינה משועבדת לניקן היא

אף על פי פרק חמישי כתובות

מסורת הש"ס

(ה) כִּי־עַם כָּתוּב הָיָה
בְּיָמָיו מִן הַדָּרָה
(ו) וְעוֹנֵתָהּ לָהֶם
(ז) וְיִשְׁמְרוּהָ
(ח) וְיִשְׁמְרוּהָ
(ט) וְיִשְׁמְרוּהָ
(י) וְיִשְׁמְרוּהָ
(יא) וְיִשְׁמְרוּהָ
(יב) וְיִשְׁמְרוּהָ
(יג) וְיִשְׁמְרוּהָ
(יד) וְיִשְׁמְרוּהָ
(טו) וְיִשְׁמְרוּהָ
(טז) וְיִשְׁמְרוּהָ
(יז) וְיִשְׁמְרוּהָ
(יח) וְיִשְׁמְרוּהָ
(יט) וְיִשְׁמְרוּהָ
(כ) וְיִשְׁמְרוּהָ
(כא) וְיִשְׁמְרוּהָ
(כב) וְיִשְׁמְרוּהָ
(כג) וְיִשְׁמְרוּהָ
(כד) וְיִשְׁמְרוּהָ
(כה) וְיִשְׁמְרוּהָ
(כו) וְיִשְׁמְרוּהָ
(כז) וְיִשְׁמְרוּהָ
(כח) וְיִשְׁמְרוּהָ
(כט) וְיִשְׁמְרוּהָ
(ל) וְיִשְׁמְרוּהָ

לעזי רש"י

אישקלויז"ר להבהיק
(את העור).

[illegible]

תוספות רי"ד (דמשק)

אם נתגרשה א"צ להמתין.
בכפ' החולץ דאמר' התם
לא ישא אדם מעוברת חבירו
ומינקת חבירו משמע אפי'
גרשה הא דאמר' התם וזהו'
התשעניו לירוש' דאלמא
לא מיירי אלא באלמנה אבל
בגרופה כיון שהיא יכולה
להשליך בנה לבעלה למה
צריכה להמתין אך אם
היא מכירה כוספן אותה מפני
הדשים):

מכנות הולך (והרב אומר אע"ג דמכירה גמי יכולה להנשא הגרושה אחר ג' חדשים):